

INZERCE

ZDRAVOTNÍ
SPORTOVNÍ
LYMFATICKÉ

MASÁŽE LENKA

LENKA DOLEŽALOVÁ
Vysoké nad Jizerou
512 11, č.p. 99

IČO: 499 91 647
tel.: 0432/ 593264
mobil: 0602 368607

**TISKÁRNA
MALÝCH NÁKLADŮ**

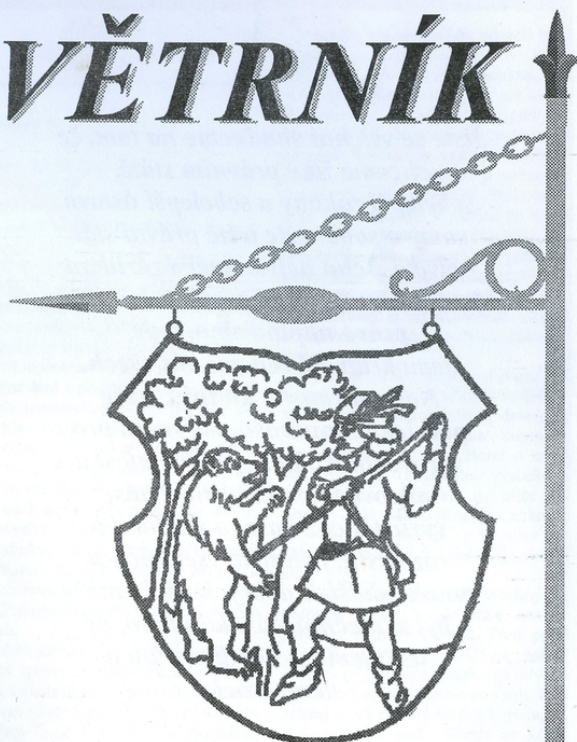
VIZITKY, POZVÁNKY, SVATEBNÍ OZNÁMENÍ, LETÁKY,
BROŽURY, PLAKÁTY, DROBNÝ MERKANTIL atd.
LAMINACE, SAMOLEPKY

Náklad podle potřeby zákazníka

Tel./ Fax.: 0432/ 593 163
Mobil 0606 229 129
e-mail friede@krakonos.cz
Radovan Friede, Roprachtice 57

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 9-10/2000 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks., cena 10,- Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.
V roce 2000 vytiskl R. Friede, polygr. služby Roprachtice - tel./fax 0432/593 163

VĚTRNÍK

Září - říjen 2000

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Jistě se všichni shodneme na tom, že chceme žít v právním státě. Sebelepší zákony a sebelepší ústava samy o sobě stále ještě právní stát netvoří. Jeho nejvlastnější zárukou je demokratické prostředí, v němž je právo naplňováno, tedy demokratické vědomí nás všech. Naše občanská kultura, naše politická moudrost, náš smysl pro spravedlnost, naše předpojatost a odpovědnost každého z nás, vyrůstající z našeho svědomí a rozmyslu, jedině to všechno - a mnoho dalších dobrých věcí - může být skutečnou zárukou toho, oč usilujeme: právního státu a demokracie.

Václav Havel

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

*Dokud člověk žije,
musí se učit žít.
Život je nám darován
jako báječná příležitost k práci.*

Jak již tušíte, milí čtenáři, zářijové Hovory S se týkají vzdělání a práce. Jedno nevylučuje druhé, pro děti je práce učit se, vzdělávat, pro dospělé pak použít to, čemu se naučili, pro práce třeba na stavbě rodinného domku, pro město, pro veřejné dění, v podniku atd. Dlouho bych mohla jmenovat nejrůznější příklady, ale protože Větrník je městský časopis, zaměřím se na práci pro naše město. Nejdříve úkoly, které se splnily.

Do daného termínu byla usazena základní deska pro mariánský sloup. Postaven měl být do konce července, ale v podniku, kde se připravuje kamenný podstavec, došlo k technické závadě, a termín musel být posunut na konec září. MěÚ už obdržel státní příspěvek 60 tisíc korun.

Dokončeny byly práce na nátěru oken a různé úpravy ve škole. Finanční částka se vyšplhala téměř na půl milionu korun.

Úprava a prořezání stromů v parku byly zadány firmě J. Poláčka z Vysokého, který připraví projekt. Peníze opatřil od sponzorů pan Ivo Vodsedálek, jak jsme již oznámili v minulém čísle.

Pro bytovky v depozitáři bylo vyhlášeno výběrové řízení pro firmu, která tuto akci provede. Začátek má být v září a přes zimu se bytovky dokončí.

Silnice ke Třetí byla dokončena podle

plánu a je již od konce srpna plně otevřena.

Vyhláška o komunálním odpadu byla konečně vydána. Opakuji, že jejím nejdůležitějším bodem je prokázat, jak občan s domovním odpadem nakládá. Novinkou je zavedení kontejnerů na plastové láhve. Už je nemusíte dávat do popelnic. Kontejnery budou přistaveny v areálu hasičské zbrojnice a označeny (lahve zelené, bezbarvé atd.) Stačí, když si je doma odložíte a jednou za týden přinesete do kontejnerů. Odpadne tím nebezpečné a hlavně nezdavé spalování na ohništích ve městě. Kontejnery už má město připravené a s firmou, která je bude odvázet, je vše dohodnuto. Odpad se zpracovává na praktické plastové pytle.

V září se začaly přípravné práce pro vedení plynu, a to v ulicích Sadové a Sluneční (na našem sídlišti), dole celý komplex až k budovám místního zemědělského družstva Horal a ulice Vodsedálkova (zakladatel vysokého ochotnického divadla), tj. ulice od Adovny dolů. Město přispěje částkou 1 100 000 Kč!! Netýká se to ulice Na Záböji (Karbanovi, Štěpánkoví, Lukšovi atd.)

Úkolů je mnoho, ale všechny se postupně plní. Co ale stále není v pořádku, je okolí kostela. Před poutí upravili pracovníci MěÚ na pokyn starosty vstupní část, posekali a odvezli trávu a odpadky. Počítalo se s tím, že o ostatní se už postará správa kostela, již celý pozemek patří. Téměř ke konci prázdnin bylo konečně posekáno prostranství kolem kostela, ale břehy zůstaly buď neposekané nebo neuhrabané nebo asi v takovém stavu, jako když se někdo velice nedbale oholí. Navíc veškerá nečistota, která se časem kolem obrubníků usadí, není vůbec odklizená. Snad by nebyl takový

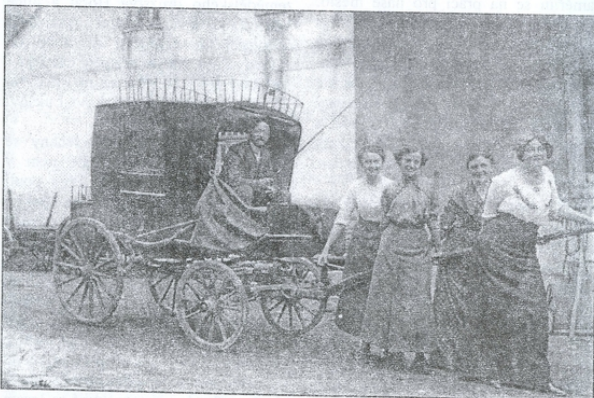
ZPRÁVODAJ

problém zadat tuto práci některému konkrétnímu pracovníkovi za menší úhradu, případně požádat o pomoc MěÚ. Tím by přece bylo všechno vyřešeno. Všechno záleží na těch, kteří kostel spravují. Na straně k poště jsou běhy dost příkré, stačilo by je odshora trochu skopat a bylo by po problémech. Vždyť přece kostel a škola v každé obci byly vždycky na prvním místě v čistotě, úpravě a vzhledu. Tak ať to je zase do budoucnosti i u nás ve Vysokém.

*Z rozhovoru se starostou zapsala
Ludmila Hnyková*

Poděkování

Pořadatelé rockového festivalu děkují MěÚ Vysoké nad Jizerou za povolení k pořádání akce, Tělovýchovné jednotě Vysoké nad Jizerou za pronájem areálu

Zleva vysoký starosta a poštovní Karel Schrötter, jeho dcery Fanyka, později Ulmanová, a Marie, jeho manželka Františka, rozená Bochová, a Růžena Nasková za I. světové války, kdy byli zrekvírováni poštovní koně

VĚTRNÍK 4

Šachty a firmě P&P za půjčení konstrukce pódiá.

*Aleš Mařatka a Josef Pospíšil, sk.
Patrockless*

Zprávy z muzea

Výročí

Letos 17. června uplynulo čtyřicet let od smrti Růženy Naskové, významné české herečky, a 17. února šedesát let od smrti její sestry, prozaičky a novinářky Heleny Malířové. Zmiňujeme se o tom nejenom proto, že obě sestry byly významnými osobnostmi kulturního života, ale také proto, že měly blízký vztah k Vysokému. Tady se totiž narodil jejich otec Josef Nosek, neprávem

zapomenutý spisovatel, jenž mj. v letech 1855 až 1859 pobýval jako rakouský důstojník v Itálii. Snad jeho iniciály stejné s Nerudovými způsobily, že jeden, možná dva jeho fejetony z tohoto pobytu se omylem dostaly do sebraných spisů Jana Nerudy. Osudy vlastní i své rodiny zachytila Růžena Nasková v autobiografické knize "Jak šel život", jež je zájemcům k dispozici i ve vysokém muzeu.

Ještě letos budete mít možnost navštívit:

výstavu skleněných šperků Heleny Štěpánkové, od 14. října

výstavu dřevěného šperku Miroslavy Řezníkové, od 14. října

výstavu karikatur Dušana Grombříka, od 14. října

výstavu Vánoce, betlémy, vánoční zvuky, od 15. listopadu

Na příští rok připravujeme:

vždy po deseti letech se opakující, v roce 2001 již čtvrtou výstavu figurek Krakonošů, tentokrát spojenou s výstavkou dětských kreseb Pána hor

Probíhající výstavy:

malby z Pasek nad Jizerou žáků 1. ročníku Vyšší odborné školy v Jablonci nad Nisou, obor ražená medaile a mince Vysocko za posledních sto let

Výzva:

Pokud by někdo z vás, milí čtenáři, věděl o krejčovské panně - figuríně, kterou by její majitel mohl věnovat anebo alespoň zapůjčit muzeu k výstavním účelům, prosíme informujte o tom pracovníky muzea. Děkujeme.

jv + al

ZPRÁVODAJ

Víte, že...

v roce 1684, 19. září, se vydal královéhradecký biskup Jan Kryštof z Talmberka vysvětit pramen Labe, aby tak potvrdil příslušnost Labského pramene českým pánům? Věci potřebné k obřadu mu nesl velbloud. Prudký výstup neschůdným terénem a nepříznivé počasí všechny unavilo, i velbloud v polovině hory klesl vyčerpán. Podle farní kroniky při svěcení pramene, když biskup ponořil kříž do vody, vichřice utichla, vysvitlo slunce a nad horami se rozzářil jasný, klidný den. Tím skončily dlouholeté spory, komu pramen patří. Po stopách tehdejších účastníků se vypravili jejich současníci letos 9. září s královéhradeckým biskupem Dominikem Dukou. Krásného počasí využili i turisté, kteří při této příležitosti k prameni vystoupili také. Velbloud ani tentokrát nezvládl celou cestu.

Školní okénko

Všemu, čemu se učíš, hled' se učiti co možná s největší důkladností. Učení povrchní činí velmi často lidí povrchními.

Na přelomu 19. a 20. století si zapsala Anna Petrušková, provdaná Škrabálková z Vysokého nad Jizerou, jejíž matka Paulina, rozená Nečásková pocházela z domu č. 107 V Kopčovic

ZŠ

Zase jsme byli nadšeni

Paní Ivana Řehořová, knihovnice, se

ZPRÁVODAJ

svými mladými recitátory předvedla pro 8. a 9. třídu vysoké ZŠ 10. května 2000 další výjimečné pásmo, tentokrát průřez poválečnou literaturou do současnosti.

Napsala jedinečný scénář (za pomoci Věry Preisslerové a ostatních), díla seřadila podle desetiletí, vybrala autory, nastínila politickou situaci, hudbu i módu tak, jak se společnost měnila.

V různých postavách hráli a střídali se Jan Pohanka, student semilského gymnázia, Tomáš Hladík, student ISS Vysoké nad Jizerou, Věra Preisslerová, úřednice v Semilech, Veronika Havelková, Iva Nedomečlová, Eva Večerníková, všechny ze 6. třídy ZŠ, a Jiří Macháček ze 4. třídy. Hudebním technikem byl Ondřej Vavřek ze 8. třídy.

Co jsme viděli od začátku do konce? Všichni účinkující přišli na scénu s velikými kufry, v nichž měli kostýmy. Jako ve filmu klapkou byla otevřena jednotlivá léta, což zajišťovala Jiřina Preisslerová.

Padesátá léta

Někteří herci byli oblečeni v modrých svazákových košilích, zpívali píseň To jsem já svoboda mladá, patřičně budovatelské nadšení nechybělo. Zazněly úryvky z Řezáčova románu Nástup (socialistický realismus) a účinkující skandovali heslo doby: "My jsme mládež nová, mládež Gottwaldova." Kontrastně však vyzněly Škvoreckého Zbabělci a Švandrlíkovi Černí baroni, období uzavřela píseň - rock and roll - v podání M. Volka.

Šedesátá léta

Úvodem dívky zatančily "rockes", zazněla hudba Semaforu, Olympiku a zdramatizované úryvky z Hrabala, Aškenazyho, Párala, Kundery, Smetanové. Období nesvobody umocnilo snad nejčastější, ale

nejneoblíbenější heslo "Se Sovětským svazem na věčné časy".

Sešedesátá léta-období "normalizace"

Se svázanými rukama, smutní, sklesle pronesli: "Sovětský svaz - mírová hráz". Jako balzám zapůsobily ukázky z povídek O. Pavla, her V. Havla, z díla I. Klímy, Z. Salivarové a tóny písní J. Schelingera, I. Mládka, J. Hutky.

Osmdesátá léta

Ta otevřela Poupata, spartakiáda, nechyběly písně Hložka a Kotvalda, Nohavicova píseň Dokud se zpívá, ještě se neumřelo dodávala optimismus. Problémy s drogami, alkoholem, veksáctvím řešily ukázky z R. Johna a P. Frýborta. Utrpení ve vězení popsala E. Kantůrková, báječné byly fejetony z knih R. Křesťana. Sametovou revoluci 17. 11. 1989 připomněla píseň M. Kubišové Modlitba pro Martu a Havlovo "Ať pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí".

Devadesátá léta

Odkryla je dvojice tancem, konkurenční prostředí, reklamy...Mentos, Telecom, Finlandia, Frieskies... Nechyběly tóny písní Yo Yo bandu, Žlutého psa, Tří sester, Nedvědů... Byli představeni nejsoučasnější spisovatelé M. Věvegh, A. Berková, P. Šabach. Herci ukončili obsáhlý, poučný, neobvyklý a pro naše žáky jedinečný pořad úklonou. Věřte, dlouho jsme jim tleskali.

L. Halířová, zástupkyně ředitelky

ISS

Vážení spoluobčané,

prázdniny utekly jako voda, turisté a letní hosté pomalu opouštějí naše

městečko. Vystřídají je mladí lidé, žáci a studenti, kteří se vracejí do vyšších ročníků ISS nebo nastupují do prvních ročníků.

Tato situace není neobvyklá, vždyť se opakuje řadu let. Letos se však zvýšil počet žáků, je jich přes čtyři sta. Přestože jsou učební obory pro žáky zajímavé a studijní náročné, najdou se mezi žáky jedinci, kteří svůj zájem a nadměrnou aktivitu směřují místo do učení do osobního volna, mimo dosah pedagogických pracovníků. Kritickými místy bývají nejčastěji park, fotbalové hřiště, veřejná prostranství města.

Obrácíme se proto na vás, občané Vysokého, s prosbou o určitou formu spolupráce. Jsme si vědomi skutečnosti, že výchova mladých lidí je dnes náročná a její podstatná část náleží pedagogickým pracovníkům. Přesto se může stát, že budete svědky situací, které hraničí se slušností, dokonce můžete být svědky ničení majetku. Pak vás žádáme o sdělení této informace a my případ prošetříme.

Věříme však, že většina našich žáků bude pro město přínosem. ISS chce pokračovat v dobré spolupráci se základní školou, městským úřadem i tělovýchovnou jednotou.

Doufáme, vážení spoluobčané, že pozitivní skutečnosti převáží vaše mínění a že projevíte i určitou shovívavost k mladým lidem, vždyť se prostřednictvím svého chování chutěji vyznat sami v sobě a porozumět i tak složitému světu.

Ing. Markéta Zelinková, ředitelka ISS

ZPRÁVODAJ

Můj pobyt v Holandsku

Devět studentek ISS Vysoké nad Jizerou prostřednictvím učitelky angličtiny Mgr. Frýdlové mělo možnost podívat se do Holandska. Umožnila to křesťanská organizace Atlantic Bridge, která působí celoročně. Během školního roku se skupinky angažující se v organizaci scházejí, hrají nejrůznější hry, učí se porozumět a pomáhat druhým.

O prázdninách jsme se vydali na dva týdny do Holandska. První částí programu byl výměnný pobyt v tamějším městečku Zaamslag. Odtud se pořádaly krásné výlety do okolí. Poznali jsme jejich kulturu, zvyky, krajinu. Trochu jsme se však podívovali nad kombinacemi jídel. Pokrmu byly velmi chutné, ale ke smaženým rybím prstům s kroketami si dát přesnídávku a zapíjet vše mlékem je... přinejmenším pro nás Čechy nezvyklé. Zato rovinný terén krajiny umožňoval krásné projíždky na kolech, např. do nedalekého tropického bazénu.

Druhá část našeho pobytu - mezinárodní festival - se konala v městě Nijverdal. Zde jsme se seznámili s lidmi z Ameriky, Jižní Afriky, dalšími Holanďany i Němci. Jelikož nás bylo více než sto, rozdělili nás do skupinek (vždy po dvou lidech ze stejné země). Společně jsme pořádali mnoho výletů. Navštívili jsme i zábavní park v Hellendoornu.

Celý program pobytu byl velmi pestrý a zábavní. Věřím, že se nám skutečně podařilo "stavět mosty a bořit zdi mezi národy", což je mottom i hlavním cílem organizace Atlantic Bridge.

Lenka Tomíčková, O4B

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Pozvánka

Srdčně zveme všechny příznivce ochotnického divadla na svátek amatérských divadelníků - na 31. ročník národní přehlídky venkovských divadelních souborů, která pro nás na říjnový týden od 14. do 21. připravila nejedno lákavé představení. Devět divadelních a jeden loutkářský soubor nás pobaví, rozesměje, rozpláče ve dvaceti představeních.

Domácí soubor Krakonoš dokonce hned dvakrát. Z regionální přehlídky v Salské postoupil s Charleyovou tetou a z Josefodolského divadelního jara s Potopou světa. Přijďte zaplnit hlediště a znovu potvrdit, že divadlo ve Vysokém žije se svými diváky.

Vstupenky na jednotlivá představení si objednejte co nejdříve jako vždy u Ivanky Řehořové v Informačním středisku v Městské knihovně ve Vysokém na tel.č. 0432/59 34 94.

Těšíme se na Vás!

hej

**Svatováclavský sbor v Pasekách nad Jizerou
1980 - 2000**

Těchto několik slov jsme četli v nedávných dnech na plakátech, pozvánkách, vstupenkách i informačních programových brožurách.

Co je to Svatováclavský sbor, o tom nejlépe vypráví jeho sborník prof.

Josef Waldmann:

"Před dvaceti lety, na den svátku svatého Václava, vznikl při kostele v Pasekách nad Jizerou chrámový sbor. Název si dal podle patrona kostela sv. Václava.

Sbor byl malý. K paseckým nadšencům a několika studentům hudby, kteří objevovali krásu našeho kraje, se přidalo pět jabloneckých zpěváků. O Vánocích téhož roku byl sbor již pětadvacetičlenný. To se přidali vysočtí zpěváci a chalupáři z Pasek i blízkého okolí. V dalších letech se přidali zpěváci z Desné v Jizerských horách, Smržovky, Rokytne nad Jizerou, Semil, Jesenného, Kořenova, Rejdic, Studence, Jablonce nad Nisou, Jilemnice, Harrachova... Z nepravdivých zkoušek jednou až dvakrát v měsíci se došlo k pravidelným zkouškám jednou týdně. Dnes se sobotu co sobotu scházejí zpěváci, aby strávili večer při zpěvu a přátelském posezení.

Vzniklo krásné společenství, které nezlomil ani totalitní režim, který se snažil chrámové sbory zlikvidovat, ani materialistické společenské vztahy současných dnů. Během dvaceti let navázal sbor přátelství s celou řadou významných zpěváků, které si zve jako sólisty, a s nespočetnou řadou instrumentalistů, kteří sbor doprovázejí od samého začátku. Poznal bohatou hudební literaturu od baroka až po současnost. Nevšední vrchol tvoří provedení Mše h moll J. S. Bacha v historickém roku 1989.

Svatováclavský sbor tak navazuje na velkou hudební tradici, kterou na paseckém kůru založil národní buditel, učitel a regenschori Josef Šimůnek, a na vysokou úroveň hudby, o kterou se zasloužil v celém kraji zapadlých vlastenců Šimůnkův učitelský pomocník, vynikající muzikant, písmák

a houslař Věnceslav Metelka.

Bylo to dvacet let plných krásné hudby a lidského přátelství... Deo gratias!"

Dnes má sbor 11 sopránů, 12 altů, 7 tenorů, 8 basů, 2 varhaníky. Za těch dvacet let činnosti spolupůsobil celkem 83 sborových zpěváků a 34 sólistů. Jsou to čísla, která jistě o něčem vypovídají. Ale vrcholem je počet hudebníků: housle 57, viola 16, violoncello 14, kontrabas 14, harfa 1, flétna 12, hoboj 6, klarinet 8, fagot 7, lesní roh 11, trubka 11, pozoun 6, tuba 3, varhany 6 a vystřídali se 3 dirigenti.

Sečteme-li všechna uvedená čísla účinkujících, dostaneme číslo, nad nímž se tají dech - 297 účinkujících!!! A to ve vesnici, která má 280 čísel, zčásti obývaných již rekreatanty.

Nemůžeme než blahopřát!

Ludmila Hnyková

Balet v sokolovně

I letos baletní škola DaM Dany Malé z Jablonce nad Nisou konala po tři týdny své soustředění ve vysoké sokolovně. První týden patřil nejmladším ročníkům a zbylé dva starším, které na závěr předvedly jako v minulých letech své umění. Letos však přišla většina vysokých občanů o možnost jejich taneční umění shlédnouti, protože velký sál divadla Krakonoš byl v té době obsazen. Možnost posouzení jejich umu, od tanců s lidovým základem přes novodobé, někdy snad až příliš trhavé, rytmické pohyby až k více nežli zdařilým ukázkám klasického baletu, měla na představení ve středu 19. července tohoto roku večer ve starším sále sokolovny jen uzavřená společnost složená převážně z příbuzných účinkujících dívek a chlapců.

Vystoupení v sokolovně skýtalo neobvyklý pohled do časti zákulisí. Byla zde zřízena černá plocha zastupující jeviště a co bylo mimo ni, to si měl divák odmyslet. Tím bylo umožněno v pásmu Český rok uvedeném před přestávkou i těm, kteří se nespokojili s touto jeho předpremiérou, spatřit techniku zákulisní práce, která jim na premiéře v divadle v Jablonci nad Nisou bude skryta. Toto baletní pásmo doprovázely nahrávky hudebního tělesa Musica Bohemica a přednes básní Karla Tomana. Rok zde byl rozdělen po měsících od ledna do prosince, kdy na každý měsíc vyšel jeden až dva tance. Po přestávce následovala směs choreografií různých stylů, která by na divadle ani předvedena prý nebyla, a ukázala rozsáhlé schopnosti a možnosti tančících. V této druhé části byla například působivá alegorie, která za užití známého nemravného časopisu Divka co rekvizity ukázala, snad jak ve víru zmatků různých vábení života nad podobnou nabídkou plytkosti může vítězit pravá láska. Na choreografii se podílela vedle paní Dany Malé a její dcery Kateřiny též v Americe žijící paní Bohuslava Jelínková. Odbornými poradci byli paní Blanka Šourková a pan Pavel Nikl. Doufáme spolu s paní Danou Malou, že příští rok se pohledem na krásu ladného pohybu bude v sále divadla Krakonoš moci opět pokochati i širší veřejnost.

M. L. Jekl

Zapadlí vlastenci - Rais kontra Metelka

II. část

Děj Zapadlých vlastenců se odehrává na

počátku let čtyřicátých, tedy padesát let před tím, než začal Rais svůj román psát. V díle K. V. Raise mají *Zapadlí vlastenci* zcela zvláštní místo: jsou naplněni pohodou až idylickou a optimismem u Raise zcela neběžným.

Pro tento programový optimismus nemohl ovšem Rais potřebovat "naprosto věrný obraz všeho", a proto musel vědomě a záměrně potlačit všechno nebo téměř všechno, co by vnášelo temné barvy do jasného obrazu a rušivé tóny do libezné harmonie. I v *Zapadlých vlastencích* jsou ovšem lidé chudí, ba často až zoufale nuzní, ale citlivý spisovatel všem urovná cestičku, najde pomoc, vyřeší všechny nesnáze. V jeho Pozdětině (Pasekách) ostatně nejsou lidé zlí, zaslíbení bohatstvím a chtíví peněz, chamtivci, lakomci, podvodníci, nejsou tu nehodné děti trýznící staré rodiče, nejsou tu - ani mezi panskými úředníky - nenávistníci a pyšní nadutci, a pokud se přece jenom vyskytnou mezi lidmi převážně dobrými, pak jsou tu jen pro kontrast a pro výstrahu.

Dochovalo se pravdivé svědectví, které podal ve svých zápiscích Věnceslav Metelka, učitelský pomocník v Pasekách nad Jizerou. Jeho zápisky, kterým on sám říká "porůzné myšlenky, blesky a plesky, paběrky a patěrky", se týkají let 1835 - 1844.

Rais si z Metelky vybíral, co se mu líbilo a co odpovídalo jeho ideovému záměru. Naproti tomu Metelka, který psal své zápisky jen pro sebe a pro budoucí a vůbec nepomýšlel, že by mohly být někdy vydány, nesledoval žádný jiný cíl nežli podat naprosto pravdivý a ve všech detailech věrný obraz učitelské bídy, těžké práce v pohraniční vsi, úmorné dřiny ve škole, ale také práce pro vlast a vlasteneckého citění.

Jeho dílo skutečně zůstalo dlouho v

rukopise a bylo uloženo v Památníku zapadlých vlastenců v Pasekách. Vyslo teprve v roce 1977 pod názvem "Ze života zapadlého vlastence" a vzbudilo velký zájem.

Čtenáři *Zapadlých vlastenců* si ověřili, že život opravdových učitelů a kněží, buditelů národních, byl leckdy zcela jiný, než jak ho vyličil Rais ve své obrozené idyle.

*Přání jest, aby učitelé byli lépe placeni
a aby placení učitelé byli lepší.*

V. Metelka

Pokračování přístě

*Z knihy Vladimíra Kovářika "Slavní a
zapomenutí" vybral Jaromír Kavan*

Vysočtí nikoli rodem, ale srdcem

Vysokou rodačkou byla jen jejich maminka, paní Františka Jandová, dlouholetá ředitelka muzea ve Vysokém nad Jizerou. Měla čtyři děti: Ivanu, provdanou za dr. V. Lukáše, Danu, maminku naší lékařky MUDr. Pohankové, Ing. Vojenu Jandu a prof. Ing. Luboru Jandu, DrSc. Ve Vysokém buď bydlí nebo sem pravidelně dojíždějí a pobývají i s dalšími členy svých rodin. Pravnuk Michal Jakl jde zcela ve šlépějích své prababičky a všechen volný čas při studiu věnuje vysokému muzeu.

Nás dnes nejvíce zajímá profesor Lubor (rodinou a svými přáteli nazývaný Viktor) Janda, "čerstvý" osmdesátník. Narodil se v Praze, studoval částečně v Brně a v Praze na Vysoké škole inženýrského stavitelství. Měl možnost spolupracovat s vynikajícími odborníky betonového stavitelství, především s

akademikem Bechyněm. Od roku 1945 začal pracovat na katedře betonových konstrukcí Stavební fakulty ČVUT, které zůstal věrný do současnosti, tedy i ve svých 80 letech.

Postupně získával hodnosti kandidáta technických věd, docenta, doktora a od roku 1977 je řádným profesorem. Je výraznou tvůrčí osobností v oboru betonových konstrukcí a mostů. Kromě pedagogické práce napsal řadu vědeckých děl a spolupracoval na projektech velkých mostů. Jeho práce jsou příliš odborné, než abychom o nich mohli psát v našem časopise nějak podrobněji.

Rozsáhlá je i jeho osvětová a společensko-odborná činnost. Zastával nejrůznější funkce v odborných skupinách nejen v republice, ale byl i členem mezinárodních organizací, dokonce členem a seniorviceprezidentem Mezinárodní federace FIP. S tím souviselo mnoho zahraničních cest po Evropě i do ostatních světadílů. Ovládá několik světových jazyků, přednášel v nejruznějších zemích, publikoval v mnoha odborných časopisech.

Při veškeré své činnosti a vynikajících vědomostech i praktických zkušenostech je velice skromný, vlídný ve vystupování, ochotný, najde si čas pro odborné rady i přátelský pohovor.

Všichni, kteří se s ním setkávají, ho známe jako usměvavého, sympatického a milého společníka a přítele, který velkou část svého volného času tráví se svou paní v milovaném Vysokém.

Prejeme hodně zdraví a časté návraty do Vysokého.

Jménem redakce Ludmila Hnyková

Slušnosti není nikdy dost Recepty na dobré mravy

6. část

Oslovování jsme se v naší rubrice již věnovali, ale pro doplnění nabízím ještě několik konkrétních údajů, jak byly uvedeny v tisku.

"Absolventi vysokých škol získávají ke svému jménu nejruznější tituly, jakými jsou například:

PhDr. - doktor filozofie, MUDr. - doktor medicínských věd, Ing. - inženýr, doc. - docent, CSc. - kandidát věd, RNDr. - doktor přírodních věd, PaDr. - doktor pedagogiky, Mgr. - magistr, prof. - profesor, DrSc. - doktor věd. (Některé se již neuděluji - pozn. red.)

Můžeme je pak samozřejmě oslovovat i s titulem - např. pane inženýre či pane doktore. Zapomenout byste neměli, že čeština je nesmírně bohatý jazyk a že i ženský rod vytváří svou koncovku. Říkáme tedy: paní magistro, paní docentko, nikoli paní doktor. Používání titulů (v oslovování i na vizitkách) je však specifikou především naší země. Běžně se ve světě neuznávají.

Titulování a oslovování některých hodnostářů:

děkan (fakulty) - Spectabilis, rektor - Magnificence, velvyslanec - Vaše Excellence, papež - Vaše Svatosti, Svatý otec, kardinál - Vaše Eminence, (arci)biskup - Vaše Excellence, děkan, farář, kněz - důstojný pane, představená rehoľnic - velebná matko, jeptiška - ctihodná sestro."

al

Z HISTORIE dávne i nedávne

Hostinec U Landverů (U Jelena) I. část

Nejstarší zjištěná zpráva: "V roce 1849 byla doživotní uživatelnou hostince čp. 69 Marie Kramářová, oprávněná k šenkování piva a kofalky, strojení jídel a přechovávání cestujících. Šenkýřka vedla šilt "U Jelena."

Kdy se začalo říkat U Landverů, není zjištěno. Starší občané se už pamatují jen na hotel Mařatka, přibližně tam, kde je dnes budova České spořitelny. Ale vraťme se ještě trochu do minulosti. Poslední majitelkou domu č. 69 byla paní Ludmila Farská. Podle jejího vyprávění byl tento dům za napoleonských válek přestavěn ze dvou popisných čísel. Vedle stála dřevěná poschoďová radnice, která za požáru v roce 1834 vyhořela. Dlouho se tam říkalo Rathausiště. Za domem byl velký dům s hospodářskými budovami, uzavřený plotem a vraty do ulice. Ve dvoře výsazal majitel asi kolem roku 1880-90 lípy a jirovce, které po sto letech byly na příkaz nového majitele Jednoty pokáceny.

Vnučka majitelky Marie Kramářové, provdané Vodsedálkové, Ludmila, provdaná Farská, byla poslední majitelkou z rodu Vodsedálkových. Její muž Karel Farský byl zakladatelem a ředitelem Českého školství ve Znojmě, odkud se později vrátil do Vysokého a v tomto domě dožili. Po roce 1948 převzala dům do správy Jednota Semily se sídlem v Jilemnici.

Hostinská živnost byla držena vdovským právem a pronajímána. Od

roku 1919 se stal nájemcem pan Josef Mařatka, otec paní Döubalíkové a Lukášové.

O začátku svého působení vyprávěl:

"Bylo to o prázdninách roku 1919, kdy osud náhodou určil, že budu podkrkonošskému lidu sloužit nejen potravou duševní - knížkami, ale také požitky tělesnými - jídlem a pitím. Že se stanu vysokým šenkýřem. Hospoda U Landverů čp. 69 měla být od 1. září bez hostinského, protože dosavadní nájemce dal výpověď. Přišla nečekaně, měl toho času nový domácí starost, aby dům dobře pronajal. Na jedné společné procházce na počátku prázdnin hovořili spolu pan domácí a jeho nájemce krámu a dílny, já, a za hovoru nabídnul jsem domácímu pánu bez rozmyšlení: 'Snad bych taky dokázal nalejt půllitr piva.' Toho se pan domácí chytil a protože jsme spolu v mnohém byli jednotni, přijal moji nabídku a rukouáním mně hospodu pronajal. Když jsem večer šel manželce, přijíždějící ze svého rodiště, naproti a vítal ji slovy: 'Vítám tě, šenkýřko U Landverů,' nechtěla tomu uvěřit. A tak jsme se bez okázalosti a slavnostního otevření ujali vedení hospody. Zkušenosti nebyly, ale zato chuti a dobré vůle bylo nadbytek.

První neobratné kroky šenkovnou, narážení prvního sudu piva se strachy, neumělé účtování prvních cechů brzy pominulo a já se stal po několika týdnech zdomácnělým, skutečným šenkýřem. Ale co starosti a práce nám nastalo! Avšak všechny tyto starosti a práce byly korunovány po letech výsledky tak krásnými, že uznání a chvála kuchyně a vyhlášené jméno byly nám víc než dostatečnou odměnou, které jsme si vážili víc než zisku hmotného."

Josef Mařatka končil pronájem v roce 1947 ze zdravotních důvodů. V roce 1950 zemřel.

Novým nájemcem se stal Bohumil Mikulka, bývalý vrchní číšník Josefa Mařatky. V hospodě byl tři čtyři roky, pak se s rodinou odstěhoval do Semil.

Po únoru 1948 došlo k znárodnění a dům převzala do užívání již zmíněná Jednota. Po Bohumilu Mikulkovi nastoupil nový vedoucí Josef Kučera, rodem Moravan. Vedoucího v této hospodě dělal 13 let a udržel její předcházející pověst na úrovni. Nemalou zásluhu na tom měla jeho žena, dobrá kuchařka a hospodyně.

Po odchodu Kučerových se často střídali vedoucí, kterým šlo spíše o hmotný zisk, ale o cti cechu nic nevěděli. Pověst hospody rychle upadala, až klesla na obyčejnou "knajpu". Jednota se snažila udržet pohostinství v chodu, ale byl nedostatek kvalitních lidí, takže byla mnohdy nucena přijímat do zaměstnání i lidi s minulostí ne příliš žádoucí. Podmínky pro zaměstnance s rostoucími nároky se pomalu zlepšovaly. Byla vybudována koupelna a prádelna, která tam dříve nebyla, a po smrti Karla Farského v roce 1976 byl jeho byt dán k dispozici zaměstnancům. Také v

dispozici zaměstnancům. Také v provozních místnostech došlo k určitým změnám a modernizaci. V kuchyni byl dán nový sporák, nový veliký dřeň zapojený na vodovodní síť a kanalizaci. Později nový chladicí plyn pult v lokále. Také dámské záchody byly rozšířeny novým vestavěním do prostorné předsíně u pánských záchodů. Tím bylo odděleno WC pro zaměstnance.

Hostinec byl v provozu jako restaurace a vyvařovna Jednoty do roku 1980. Pak byl definitivně uzavřen, a tím stará hospoda U Landverů zaniká. Jednota se svolením rodiny Josefa Mařatky ještě několik roků používala jména *hotel Mařatka*, ale později to byla bezejmenná restaurace, které se začínalo říkat *Na Růžku*. Členům Mařatkovy a Farského rodiny se nepodařilo starý název U Landverů vzkráslit.

K zajímavostem, příhodám, významným hostům a hlavně k postavě pana Mařatky se ještě několikrát v našem časopise vrátíme.

Z archivu vybrala a převyprávěla
Ludmila Hnyková

Osmatřicátý

Byl to smutný podzim. Ostatně jako celý ten osmatřicátý rok.

V září, bez jediného výstřelu, opouštěli naši vojáci opevnění, na svou dobu jedinečné a těžko dobytelné, a pochodovali do vnitrozemí. Unavení, zmoklí se zastavovali k odpočinku. Tak i ve vysoké sokolovně. To potom maminka vafila hrnce čaje pro zahřátí a trhalo se kdejaké staré prostěradlo, i od sousedek, na suché onuce.

Jedna taková formace zůstala v sokolovně posádkou. Spali na velkém sále na zemi, na slamnicích. Sami záložníci, nejraději by se už vrátili domů ke svým. Polní kuchyň měli na dvoře obecního činžáku, hned vedle sokolovny. Byla tam prádelna a v ní dva kotle a na dvoře pumpa s vodou. Tam jsme ochutnali pravý vojenský guláš. Vojenskou atmosféru dokresloval poručík. Ten jezdil na koni.

Při pochodu městem šel v první řadě vlevo voják velký, ramenatý, chlapík odněkud z pomezí Moravy a Slovenska. Jak dal velitel povel zpívat, hned se ozvalo: "Udut, začni!" Tak se ten voják jmenoval. A Udut začal zpívat krásným silným hlasem, snad barytonem, a ostatní se přidali. Znal plno písniček a písní, a když navečer při odpočinku zpíval, všichni rádi poslouchali.

Ještě jednoho z těch vojáků si pamatuji. Říkali jsme mu Cikánek. Menší, štíhlý, s typicky tmavou pleť. Ten když zvěděl, že máme housle, hned poprosil o vypůjčení. Tatínek mu nabídl i noty, ale ty že on nepotřebuje, stejně je nezná. A hrál. A jak krásně. Mají prý doma na Slovensku kapelu a noty nezná nikdo z nich. Skutečný primáš. A když se přidal k Udutovi, byl to pravý, nefalšovaný **p o d v e ě r n í k o n c e r t**.

Ten cikánek si také v neděli, to měli

volno, už od rána čistil boty, až se krásně leskly, ale na vycházku nešel. Prý by si je zamazal. A tak v těch vyleštěných botách chodil po domě a se zálibou se na ně díval.

Po čtyřech týdnech pobytu odpochovali do kasáren a odtud domů. Z bitvy bez boje. Jenom betonové bunkry a opevnění zůstaly stát rozsety po horách jako smutné memento té doby a našeho pokolení.

Anna Čefovská

Stromy umírají vstoje

Vstoje zemřel i mohutný, 36 metrů vysoký a asi 110 let starý jilm horský. Stalo se tak 2. srpna 2000. Ptáte se jistě kde a proč. Postupně všechno vysvětlím.

Strom, dnes už velmi vzácný jilm, patřil k usedlosti rodu Taušových ve Vysokém. Je to krásné a udržované stavení "V Kopčovi", což je místní název pro část stráně nad továrnou. Přes sto let u něj stál jilm jako na stráž. Před třemi lety byl z rozhodnutí Odboru životního prostředí při OÚ Semily zařazen do skupiny státem chráněných stromů a před dvěma lety byl odborně ošetřen zástupci památkové péče. Pravděpodobně ne dost odborně, protože se v kmeni vytvořila průrva, do ní se dostávalo listí, tělo a narušovalo kmen. Větrná smršť, která se přehnala přes Vysoké 2. srpna, vykonala své - strom rozpůlila. Naštěstí ulomená polovina spadla na louku. Zbytek stromu stál, už polomrtvý a nebezpečný. Cos ním?

Hned když se počasí uklidnilo, přišel všechno obhlédnout pan Čech, revmík Lesů ČR. Celou situaci odhadl nejen jako profesionál, ale hlavně jako člověk, který viděl, že soused je v nesnázích a

potřebuje pomoc, kterou on mu může poskytnout. Sám vyvolal jednání s odborem životního prostředí, pozval na místo zástupce památkové péče. Byla sepsána žádost o povolení ke skácení, protože hrozilo zřícení zbytku stromu na stavení a jeho obyvatele. Ke stromu bylo postaveno lešení, z něhož pan Čech udělal po obvodu stromu záseky, protože šířka pily nestačila na jeho objem. Potom byl přistaven těžký traktor, připojen lanem ke stromu a silou strhl strom tam, kam měl padnout, aby

nezpůsobil neštěstí.

Nikomu z rodiny nebylo do smíchu, když viděl padat věrného strážce rodinného domu.

Z tohoto jediného stromu bude 18 plometrů dřeva, metr vysoký pařez má průměr 1,5 metru. Vedle leží ohromná hromada roští, nejsilnější části kmenu se zatím zpracovat nedají. Je to pohled zároveň smutný i velkolepý.

Podle vyprávění paní Taušové zapsala
L u d m i l a H n y k o v á

Z dopisů našich čtenářů

Sokol ve Vysokém

Letošní slet mně připomněl, co pro nás znamenal Sokol. To byly tak krásné chvíle, kdy jsme si nejen zacvičili, ale tam nás učili i slušnému chování, upřímnému přátelství, znát hodnoty,

kterých je třeba si vážit, milovat svou vlast a národ.

Měla jsem to štěstí, že jsem se učila šít u slečen Skrbkových. Obě byly věrné sokolky a vlastenky. Slečna Anča byla náčelníci a slečna Boda, Boženka, byla navíc knihovnicí. Ta nám nosila knížky a učila nás znát naše klasiky.

S vděčností a obdivem vzpomínám na

většinu sokolů a sokolek i ostatních vysokých občanů, kteří vytvářeli hezké kulturní akce, jako byly třeba šibinky, které měly pokaždé jiný ráz. Výzdobu někdy maloval akademický malíř Oldřich Vodsedálek. Nesmím však zapomenout na milé a obětavé manžele Bartoníčkovy - "Sokolníkovy". Nebylo snadné udržovat vysokou sokolovnu v takovém pořádku.

Hana Pochopová

P.S. Byla jsem trochu zklamaná televizním přenosem letošního sletu

Začíná nový školní rok

Jednoho dne k nám přišla nová paní učitelka. Mladá, hezká, v růžové halence a tmavomodré kladence.

Byla přísná, ale hodně naučila. Když jsme byli hodní, tak nám na konci hodiny zazpívala. Po jedné písni, byl to Poem od Fibicha, jsme byli asi zase moc zasnění, protože při následující hodině češtiny, na kterou nás měl pan učitel Knob, huboval: "Na kokrhání vás užije, ale abyste se učili, to vás nenapadne."

Trochu jsme na ni žárlili, protože kluci ji zbožňovali.

Měli jsme štěstí na paní učitelky i pány učitele. Vzpomínám na některé jejich výroky. Pan učitel Knob, když jsme nedávali pozor, říkal: "Sedíš tady jako kroupa v jitrnici." Pan učitel Nesvadba: "Tak ty si myslíš, že jsem tady proto, abys zkoušela moje nervy?" Pan učitel Valenta: "Šla si sednout, to je nad mé síly."

Nebo na fyziku přinesli kluci model děla a hned je chtěli před hodinou vyzkoušet. Na chodbě měl dozor mladý pan učitel a ten se tiše připlížil ke klukům a tomu nejbližšímu dal pohledek

se slovy: "Náboj explodoval zpátky."

Hana Pochopová

Narodil jsem se ve Větrově

Po roce 1945 mi rodiče, jako mnozí jiní, odešli z okresu Semily na Frýdlantsko. Zde jsem se v roce 1948 narodil v obci Větrov. Jako školák jsem se dozvěděl, že Větrov vlastně existuje v Západyých vlastencích K. V. Raise. Jel jsem se do toho literárního Větrova podívat. A od těch dob do kraje kolem Vysokého nad Jizerou jezdím stále.

Větrov u Frýdlantu v Čechách se ale nejmenoval vždy Větrov. Mí rodiče se přistěhovali ještě do Ringenhainu. Toto podivné jméno s nosovkou noví osadníci neuměli ani dobře vyslovit, natož aby pochopili, co znamená. Němečtí historikové soudili, že jsou v názvu ukryta slova Ring (kruh) a Hain (les). Obec pak prý měla být obklopena lesy. Ve skutečnosti právě tato obec na potoce bývala vždy obklopena poli a lukami.

Po roce 1945 zasedala v Praze komise, která rozhodovala o jménech pohraničních obcí. Kde to šlo, hledala se jména česká. Ale žádný z historiků nenašel český ekvivalent jména Ringenhain, přestože obec to je starobylá, již v roce 1533 zde byl samostatný kostel. Komise souhlasila, aby si občané zvolili nové české jméno. Byla tedy vyhlášena anketa, do které se sešlo asi dvacet jmen. Mezi nimi i jména, která charakterizovala zdejší počasí: Dešťov, Blátotlapy apod. Skupina občanů ze Semilská a Tanvaldu navrhla jméno Větrov. "Připadali jsme si zde jako zapadlí vlastenci, všude bylo daleko, kolem jen Němci, česky jsem se nedomluvil," vyprávěl mi v roce 1970 jeden z pamětníků. "Ten Větrov se nám

líbil, tomu slovu jsme rozuměli." Svou roli hrál asi i fakt, že v této obci pod severní stranou Jizerských hor nejen často prší, ale hojně fouká i vítr. Tak se stalo, že v hlasování občanů Větrov zvítězil a komise v Praze to potvrdila.

Milan Maršálek, Liberec

CESTUJ, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Na horách se cítím svobodně
závěrečná část

Pane Slaviku, ještě bychom měli čtenáře seznámit s vašimi dojmy a zážitky z posledních tří dnů celkem patnáctidenního pobytu v Řecku.

Ve středu 2. října jsme se přes Peloponés přesunuli do Olympie. První olympiáda se tu konala v roce 776 př. n. l., poslední v roce 393 n. l., a to každé čtyři roky k počtu boha Dia, jemuž tam byl zasvěcen chrám. Pak byly hry jako pohanské zábavy zakázány. Po dobu sportovních her se přerušily všechny války mezi kmeny a obcemi, všem byla zaručena bezpečná cesta do Olympie. Celý areál byl sice zničen zemětřesením, přesto je zde ještě hodně k vidění, např. dílna Feidia, sochaře, jenž zde vytvořil zlatou, třináct metrů vysokou sochu sedícího Dia, sedmý div světa dnes známý pouze z vyobrazení na starých mincích, dále slavný stadion, na němž si každý může zaběhat, palaistra - cvičebna, kde se závodníci připravovali, nejstarší chrám v Olympii Heraion, zbytky římské brány na stadion a místo, kde v době konání her hořel oheň a kde se i dnes zapaluje a odkud putuje na místo konání her. Navečer jsme se pak

nalodili v přístavu Patra a noc strávili na moři. Ráno jsme přistáli na Korfu a po krátké zastávce pokračovali podél albánského pobřeží do Rimini.

Takže jste se už pomalu ale jistě začali vracet domů. Prohlédli jste si ještě nějaká města?

Zemědělským krajem slunečnic, cukrovky, kukuřice a zeleniny jsme se dostali do Republiky San Marino. Celnice byla prázdná, takže bohužel jsme nezískali razítko do pasu. Tento ministrát má asi 60 km², jeho hlavní stejnojmenné město leží na skále Monte Titano ve výšce 756 m n.m. Kromě silnice vedoucí do města skrz bránu lze se tam dostat i lanovkou. Auty se ve městě jezdit nesmí. V samotném městě a sedmi vesnicích kolem žije asi 23 tisíc obyvatel. Pěstuje se tam hodně vína, které se prodává pod značkou Lacrimae Christi. Další atrakcí jsou poštovní známky, vycházejí od roku 1877. Podle legendy město založil dalmatinský kameník Marinus kolem roku 330 n. l.

Vláda sídlí v paláci na hlavním náměstí, před palácem stojí čestná stráž v zelené uniformě a s mušketou v ruce. Palác si může každý prohlédnout. Dále je tam bazilika svatého Marina z roku 1836, kterou malbami vyzdobil mj. Tizian. Z pevnosti je nádherný výhled do okolí na Jaderské moře, na Rimini.

Pak jsme odjeli do Komacia, opět podél moře. Toto městečko se nazývá Malé Benátky a jsou v něm vodní kanály a četné cihlové stavby. Po prohlídce města nás už čekala cesta domů - přes Itálii a Rakousko.

Pane Slaviku, děkuji vám za zajímavé povídání. Ještě než vyšla třetí část našeho rozhovoru, navštívil jste Norsko. Doufám, že se nám začas opět stanete

ZPRAVODAJ

zasvěceným průvodcem při putování po nějaké zajímavé končině Evropy.

Naslouchala Alice Sládková

Co řekli o Vysokém...

Až ohlédnú se při loučení od strání,
bych užel město prostické jak na dlani,
já pomyslím si: za vše dík, čím okřál
host,
i za dryslunné, tichou zasněnost.

Antonín Sova, ve Vysokém 25. 8. 1920

...Jsme srdce a kamení shluk.
Na stromě života jsme suk a suk...
...Nám kvetou jen do šíře mozolné dlaně -
do našich snů nám náhorní vichřice dují.
Jsme pláně...

Zdeněk Rón, Z hor jsme, 1927

Tichého města duši já cítil, jak s mou se
bratři,
ten čerstvý vítr od hor, ta oblaka, k němu
jež patří,
ten vzduch, jenž cítliv a nepředvídan od
hor vane,
to slunce, jež z chladu oblak náhle jak
výheň stane
v přehánky deště, kdy v nádherný večer
se zjasní
v západu úžasném a horstvo vzplá
průsvitnou básní.

Antonín Sova, ve Vysokém koncem
srpna 1920

Byl u nás básník,
jenž vlídně měl oči,
na rtech mu pokojný úsměv kvet'.
Nečekal růží. A kytičku prostou vzal,
aby své srdce za ni dal.

VĚTRNÍK 18

Zdeněk Rón, Romance o zlatém oblaku
nad horami, Antonínu Sovovi tam
kamsi, do světla

SPORT

Zpráva Ski klubu

Vysoký Ski klub po každoročním
týdenním soustředění počátkem
prázdnin v Dachově pořádá na domácích
trati v opakujících se termínech dva
přespolní běhy.

Dne 13. srpna to byl 15. ročník české-
ho poháru v běžích do vrchu Šachty -
Štěpánka Nike extreme running cup
2000. Na trati s převýšením 450 metrů o
délce 7500 metrů se v osmi kategoriích
představilo 81 závodníků. Vítězem
hlavního závodu se stal Z. Důbravčík v
čase 27:43.8. Náš mužský zástupce
Josef Tomíček skončil ve své kategorii
na šestém místě a dařilo se i P.
Nesvadbovi, který dokončil náročný
závod se staršími juniory taktéž šestý.

V již 31. ročníku přespolního běhu
okolo Petruškových vrchů - Memoriálu
Fr. Zanty, poháru lyžařských
přespolních běhů Krkonošského svazu
lyžařů a prvního závodu Olfin car cupu
2000, odstartovali v sobotu 2. září v 9.30
hodin jako první kategorie děti
předškolní, ročníku 1995 a mladší. Po
nich pak v šestnácti kategoriích dalších
246 závodníků. Naším zástupcem obou
úseků (běžcům a sjezdářům) se příliš
nedařilo. Obsadili pouze tři čtvrtá místa,
ale v kategorii veteránů si Josef Tomíček
doběhl pro místo druhé hned za Jiřím
Čivým, vysokým odchovancem a
rodákem. Práce týmu rozhodčích

klapala na výbornou, stánek s bohatým
občerstvením fungoval a i počasí se
oproti minulým ročníkům umoudřilo.
Výtku zaslouží snad jen menší účast
pořadatelů při přípravě a likvidaci
závodu. Takto obsazený závod
potřebuje tomu odpovídající přípravu,
ale také dostatečný počet ochotných
dobrovolníků, které jsme letos
postrádali. Jistě by si zasloužil i větší
pozornost sponzorů. Děkujeme firmě
Falco sport.

Celkové výsledky jsou vyvěšeny a je
možno si je prohlédnout spolu s
ostatními také na internetových
stránkách na adrese: www.skiklub
vysoke.cz.

Jiří Ďoubalik, předseda Ski klubu

KČT

Krajem zapadlých vlastenců (12. července 2000)

Tohoto pochodu a cykloturistické akce
pořádané našim klubem, v jejichž rámci
byly vytyčeny trasy pro pěší 12, 25 a 35
kilometrů a cyklotratě od 15 do 110
kilometrů, se zúčastnilo 105 příznivců
turistiky. Počasí bylo příjemné a kdo šel
nebo jel na kole, byl spokojen.

Putování Pošumavím (30. srpna - 3. září 2000)

1. den - odjezd ve 4.00 hodin z
vysokého náměstí. První zastávka byla
v Pisku v 7.30 hodin. Do 10.00 hodin
jsme se věnovali prohlídce města a byli
překvapeni jeho krásou. Další zastavení
bylo v Hořticích, kde jsme vzpomněli na
zpěváka Michala Tučného u jeho hrobu.
Dále jsme pokračovali na Javorník

(1066 m) a prošli naučnou stezkou. Po
obědě jsme pokračovali do města Stachy
a rychle dále na Pláně a pak pěšky na
Churáňov. Rozhledna se zavírá v 17.00,
museli jsme to stihnout za 20
minut. Výhled z lyžařského můstku stál
za to. Další zastávkou byla Jezerní slaf s
prohlídkou rašeliniště, pokračovali jsme
na Kvildu a po malé zastávce odjeli do
Prášíl. Zde jsme plní dojmů zalehli k
noclehu v turistické chatě. Poprvé jsme
využili slevu.

2. den - pěší túra 35 kilometrů. Trasa
vedla z Prášíl kolem Prášilského jezera,
na Polední horu (1315 m) s výstupem na
rozhlednu, kolem Gasengetu -
pamětního hraničního kamene, přes
Frantův most, kolem jezera Laka a přes
Hárku do Prášíl. Počasí bylo slunečné s
náznakem bouřky. Vynikající den v
šumavské přírodě.

3. den - odjezd do Smí - pěšky kolem
plavebního kanálu na Antýgl, dále
kolem řeky Vydry na Čenkovu Pílu.
Osmnáct kilometrů krásnou krajinou
Povydří, kdy nezapomenutelné koryto
řeky s mohutnými balvany každému
učarovalo. Pokračovali jsme do
Kašperských Hor, kde jsme si prohlédli
muzeum, a jak jinak než rychle na
Svatobor, další rozhlednu - běda kdyby
byla zavřená. Hurá, tam bývají do 18.00
hodin. Po rozhledech z jejího vrcholu
zbyla i chvilka na jedno pivko.
Pokračovali jsme k novému ubytování
pod hradem Rabí.

4. den - návštěva hradu Rabí, který nás
překvapil svou rozlohou. Po prohlídce
jsme pokračovali do Sušice k návštěvě
Svatého Anděla a po obědě k řece Otavě.
Ve 14.00 hodin jsme vyrazili po vodě v
zapůjčených kánoích do Horažďovic,
což bylo 18 kilometrů. Letos jsme sjeli
řeku bez vážnějších zádrhelů. Večer
jsme ukončili táborákem.

5. den - prohlídka zámku Blatná. Cestou

VĚTRNÍK 19

SPOLEČNOST

domů jsme zastavili pod Tremšínem a po 5 kilometrech jsme byli na vrcholu. Ale nebylo co vidět, a tak jsme uháněli zase dolů. V Rožmitále jsme si po malé přestávce dali oběd a hurá k domovu. Závěr - byla to opět jedna zdařilá turistická akce. Zúčastnilo se jí 17 členů vysokého KČT. Organizátor Pepa Jirouš nám zařídil mimo krásné zážitky snad i to počasí. Díky.

Jiří Libal

Společenská kronika

Diamantová svatba

Dne 2. září 2000 oslavili diamantovou svatbu ve Sboru Dr. Karla Farského Církve československé husitské ve Vysokém manželé Ludmila a Vladimír Václavíkovi.

Nejsou Vysočtí, a přece mají k Vysokému blízký a vřelý vztah. Vladimír Václavík byl v letech 1939 - 1946 farářem sboru, začínal tu svou bohosloveckou činnost. Je jedním z dvaceti zde působících farářů a spolu s Antonínem Hofbauerem (1951-58), Janem Evangelistou Böhmem (1966-89) a Zdenou Schubertovou (1990-97) zanechal v historii vysokého sboru světlou stopu.

Vysoké a Vysocko manželé Václavíkovi rádi a často navštěvují a zajímají se o veškeré dění ve městě. Přejeme do dalších společných let hodně zdraví a pohody.

Za redakci Ludmila Hnyková

Pro zajímavost jsem vypsala z Pamětní

knihy všechny diamantové svatby:

1964 manželé Škrabálkovi na Polopruti
1969 manželé Šimkovi z Vysokého
1979 manželé Vodsedálkovi od zvoničky ze Staré Vsi
1984 manželé Melichovi z Rovní
1987 manželé Liškovi ze Staré Vsi
1989 manželé Škrabálkovi z Vysokého (Zákosteli)
1990 manželé Smolovi z Vysokého
1991 manželé Bucharovi z Vysokého
1994 manželé Bartoníčkoví (pekařovi) z Vysokého
1996 manželé Grosmanovi ze Sklenářic
1998 manželé Holcovi ze Sklenářic.

Dokonce se u nás slavila i jedna platinová svatba, tj. po 65 letech manželství - byli to manželé Melichovi v roce 1989.

Zlatých svateb od založení Pamětní knihy v roce 1961 bylo celkem 70.

Myslím, že tato čísla o něčem vypovídají. Není to náhoda, že tolik manželství vydrželo pohromadě. Život tady na horách nebyl jednoduchý, muselo se hodně a někdy i dost těžce pracovat, aby se uživila rodina. I náboženství mělo vliv na to, že lidé nemysleli na rozvod, ale na děti, aby se jednou měly lépe. Je a zůstává otázkou, zda ten "lepší" život není právě příčinou, že se rodiny tak často rozcházejí.

lh

Milí čtenáři,

vzhledem k tomu, že podle zákona č. 133 /2000 Sb. o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), který nabyl účinnosti 1. 7. 2000, matriky nesmějí do tisku předávat informace o sňatcích, narozeních, narozeninách a

SPOLEČNOST

úmrtních bez souhlasu dotčených osob, resp. jejich příbuzných, budeme napříště uvádět pouze jména jubilantů bez udání konkrétního data narození. Získávat souhlas od všech oslavenců by nebylo v našich silách. Děkujeme za pochopení.

Narození

Dne 4. 8. 2000 se manželům Daně a Jiřímu Markovým z Tříčce narodila dcera Ivana.

Hodně štěstí!

Zlatá svatba

Dne 23. 9. 2000 oslavili 50 let společného života Alenka a Václav Vránovi z Horní Tříčce.

Dne 14. 10. 2000 oslaví 50 let společného života Anna a Čestmír Slavíkoví z Horní Tříčce.

Do dalších let přejeme hodně zdraví a štěstí!

Úmrtí

4. 7. 2000 zemřela Hilda Zemanová z Vysokého ve věku 84 let.

25. 7. 2000 zemřel Karel Pecina ze Sklenářic ve věku 39 let.

30. 7. 2000 zemřel Petr Fejkl z Vysokého ve věku 54 let.

1. 8. 2000 zemřela Anna Fišerová z Tříčce ve věku 85 let.

8. 8. 2000 zemřela Božena Poláková ze Sklenářic ve věku 88 let.

17. 8. 2000 zemřel Karel Šalda z Vysokého ve věku 73 let.

23. 8. 2000 zemřela Růžena Augustinová z Vysokého ve věku 79 let.

1. 9. 2000 zemřela Marie Vodsedálková z Vysokého ve věku 83 let.

Všem pozostalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Životní jubilea - září a říjen

Vysoké nad Jizerou
Štefania Sajdllová 75 let
Marie Šaldová 86 let
Jiřina Janoušková 74 let
Věra Vavrková 87 let
Ludmila Hodycová 89 let
Blanka Lukášová 79 let
Josef Hejral 73 let
Libuše Pourrová 79 let

Horní Tříčce

František Haken 89 let
Marie Nigrinová 75 let

Sklenářice

Drahomír Kaván 74 let

Stará Ves

Božena Svatá 84 let
Karel Svatý 87 let *

Všem jubilantům blahopřejeme!

Omluva

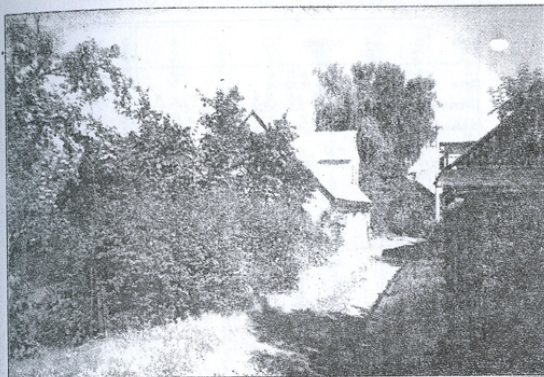
Omlouváme se za záměnu osoby v příspěvku Benáš. Přestože jeho autorka znala historiky s touto postavou, podle čtenářů pamětníků, kteří se nám ozvali, se jedná o Ladislava Kokošku. Jeho fotografii se nám bohužel nepodařilo sehnat. Děkujeme za pochopení.

Redakce

Znáte své město?

obrázkový seriál k zamyšlení

Námět a foto Ludmila Hryková

INFORMACE

Odjezdy autobusů z Vysokého n. Jiz., náměstí

Směr	Odjezdy
Brno	13,03 15,23
Harrachov	4,42* 8,27 10,33 11,20 15,10* 17,16*
Jablonec n. Jiz. přes Sklenářov	4,42 7,40 8,27 9,42 10,33 11,20 12,50 15,10 17,16
Jablonec n. Jiz. přes Týř	5,00 6,50 16,50
Jablonec n. Niz.	4,59 7,40 8,15* 10,59 13,11* 15,46* 17,15
Jelenia Gora (PL)	5,27 8,27
Jičín	13,03 15,00 15,13 16,23 17,13
Jilemnice	4,40 5,46 7,06 8,30 9,21 12,30 12,51 15,10 17,26
Kolín	16,18 17,13
Plavý	4,59 7,40 10,59 13,11 17,15
Praha	4,50 11,30 12,35 13,15 16,00
Rokytnice n. Jiz.	4,42 6,50* 7,40* 9,42 12,50* 15,10 17,16*
Semily	4,40 5,34 6,24 9,25 11,30 12,50 15,25 16,00
Smilov	4,50 5,45 7,24 8,30 12,35 13,00 13,30 13,15 14,00 16,00
Stavov	10,59 13,11
Tanvald	4,59* 8,15 10,59* 15,46*

Vysvětlivky: X - jezdí v pracovní dny S - jezdí o sobotách + - jezdí o nedělích a st. svátcích
b - jezdí v pracovní dny a v sobotu a - jezdí o sobotách a nedělích vř. st. svátcích
P - jezdí v prac. den po dni klidu (pondělí) V - jezdí v prac. den před dnem klidu (pátek)
c - jezdí ve dnech školního vyučování r - nejede 24. a 31.12.
N - jezdí v + před pracovním dnem * - spojení s přestupem III

- nejede 27.-29.12.
- nejede 26.12., 1.5. a 8.5.
- nejede od 23.12. do 31.3.
- nejede 25. 26. a 31.12., 1.1., 14.4. a 15.4.2001
- nejede od 26.12. do 1.1.
- nejede 29.4. a 6.5.2001

Jízdní řády je možné získat zdarma ve vysokém muzeu a v novinovém stánku.

Námět a foto Ludmila Hnyková

INFORMACE

Program letošního Krakonošova divadelního podzimu

Termín představení	Divadelní soubor	Představení	Režisér
pátek 13. října 19.30 hodin	Nové divadlo Málník	Maurice Henquin	Edařka
sobota 14. října 19.30 hodin	Divadlo A.Voria Křenovice	Friedrich Dürrenmatt	Herakles a Augiasův chův
neděle 15. října 16.00 a 19.30 hodin	DS Krakonoš Vysoké n./Jiz	J. Brandon - Thomas	Charleyova teti
pondělí 16. října 16.00 a 19.30 hodin	DS bratři Mrštíků Boleslavice	Josef Kajetán Tyl	Palčova dcera
úterý 17. října 9.00 a 11.00 a 13.00	DS D3 Karlovy Vary	Jan Werich - Petr Rieher	Kdo je chytřejší aneb Pohádka o chytrosti
úterý 17. října 17.30 hodin	DS J.K. Tyl Josefův Důl	Wolfgang Kohlhaas, Rita Zimmerová	Ryba ve čtyřech
středa 18. října 16.00 a 19.30 hodin	Kroužek divadelních ochotníků Hvězdá	Alain a Vilém Mrštkov	Maryša
čtvrtek 19. října 8.30 a 10.00 hodin	Loutkářský soubor Čmukarů Turnov	kolktiv souboru	Pletené pohádky
čtvrtek 19. října 16.00 a 19.30 hodin	DS Krakonoš Vysoké n./Jiz	Václav Kliment Klíckera	Potopa světa
pátek 20. října 16.00 a 19.30 hodin	DS E. Vojan obce Brněnec	Alain Reynaud - Fournon	Monsieur Amédée
sobota 21. října 13.00 a 16.00 hodin	Ořechovské divadlo Ořechov u Brna	Josef Kajetán Tyl	Strakonický dudák

1. ročník Vyšší odborné školy
v Jablonci nad Nisou
obor ražená medaile a mince

MALBY

z Pasek nad Jizerou

Zuzana Hubená

Petra Jirásková

Petr Ryciak

Josef Šafařík

Lucie Tomišková

David Trávníček

Vladimír Věta

Muzeum Vysoké nad Jizerou
od 9. září do 6. října 2000

BUĎME NEZÁVISLÍ, ALE ODPOVĚDNÍ

Ing. Zdeněk Joukl

zaměstnané: podnikatel - ekolog

věk: 59 let

bydliště: Desná v Jizerských horách

ze života: VŠ strojní, konstruktér, technolog, technik strojních zařízení, topič, vyhýbkář, signalista, vedoucí výroby, ved. technik bytového družstva, lesní dělník, člen Republikové rady polit. hnutí Nezávislí (1995-99)

záliby: příroda, turistika, výtvarná fotografie, šachy, běh (35 maratonů), filozofie

V roce 1970 propuštěn z SONP Kladno pro "ztrátu důvěry" za polit. činnost v roce 1968 a následně zařazen do seznamu pravicových oportunistů. V roce 1989 založil OF v Desné. Od roku 1991 podniká v oblasti zlepšování životního prostředí (ekologické studie s realizací, sběr papíru, lesní pěstební činnost - Jizerské hory a Krkonoše). Má čistý rejstřík trestů a negativní lustrční osvědčení.

Nikdy nebyl členem KSČ.

Volební program:

- skutečná podpora malého a středního podnikání.
- úřad pro občana a nikoliv naopak
- trvale udržitelný život (nezanechat po sobě zemi s

vyrabovanými nerostnými surovinami, skládkami nebezpečných odpadů, jadernými odpady, zničenou ochrannou ozónovou vrstvou, stoupajícím oteplením, zničenými lesy atd.)

• hledat a podporovat jiné možnosti než konzumní způsob života, neboť tento

pravděpodobně přivede lidstvo do velkých problémů, např. pobyt v přírodě, kultura, rekreační sport, přátelé, uvědomělá skromnost

• určit přesně, do kterých oblastí pustit "neviditelnou ruku trhu" a do kterých nikoliv, aby pak tvrdě nedopadla na občana, např. ve zdravotnictví, životním prostředí a demokracii

• vážně se zabývat řešením

problému nepříznivých občanů

• upravit zákony tak, aby chránily slušné občany a nikoliv zločince

• zlepšit kontrolu dodržování zákonů

• problémy řešit předem a nikoliv až po katastrofě, např. kriminalita, drogy, korupce ...

Čím více bude v senátu nezávislých osobností, tím lépe bude kontrolovat zákony Poslanecké sněmovny a tím budou tyto zákony kvalitnější.

www.JOUKL.cz